

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 334/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. U., R., zastúpeného advokátskou kanceláriou K., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokátka Mgr. M. K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 178/2009 z 5. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. U. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2012 doručená sťažnosť JUDr. R. U. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou v petite namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 46 ods. 3 ústavy a základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 178/2009 z 5. apríla 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že „Predseda Krajského súdu v Žiline... podal proti sťažovateľovi ako sudcovi Krajského súdu v Žiline návrh na začatie disciplinárneho konania zo dňa 12. februára 2009, pričom navrhol (doplňujúcim podaním - v súvislosti s tvrdeným skutkom pod bodom III. - z 26. februára 2009) uložiť sťažovateľovi disciplinárne opatrenie - odvolanie z funkcie sudcu... z dôvodu, že

1. vo veci sp. zn. 10 CoD 24/2008, po tom, čo nezabezpečil doručenie rozhodnutia Najvyššieho súdu... ako dovolacieho súdu stranám, predsedal 11. decembra 2008 senátu, v ktorom došlo k rozhodnutiu tzv. rekurzom a bez toho, aby požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie rozhodnutia toto, ako predseda senátu, vypracoval až 4. februára 2009, čím naplnil skutkovú podstatu disciplinárneho previnenia podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich,

2. vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5 C 482/1997, ktorá bola s opravným prostriedkom podaným žalobcom predložená Krajskému súdu v Žiline 4. októbra 2005 a na predmetnom krajskom súde sa vedie pod spisovou značkou 9 Co 36/2005 menovaný dňa 16. februára 2007, teda 16 mesiacov a 12 dní ako sudca - predseda senátu, ktorému bola vec zverená, neurobil žiadny očividný úkon, ktorý by smeroval k rozhodnutiu vo veci, čím naplnil skutkovú podstatu závažného disciplinárneho previnenia podľa ustanovenia § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich,

3. vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5 C 482/1997, ktorá bola s opravným prostriedkom podaným žalobcom predložená Krajskému súdu v Žiline 4. októbra 2005 a na predmetnom krajskom súde sa vedie pod spisovou značkou 9 Co 36/2005 údajne senát krajského súdu v Žiline zložený z predsedu senátu JUDr. R. U. a členov senátu JUDr. Y. D. a Mgr. K. B., hoci ani jeden z nich nebol na pracovisku, 5. januára 2009 rozhodol o prerušení konania, čo však nebola pravda, lebo zápisnica o hlasovaní je fiktívna, čím bola

naplnená skutková podstata závažného disciplinárneho previnenia podľa ustanovenia § 116 ods. 2 písm. b) k § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich.

Rozhodnutím Ministra spravodlivosti... č. 24461/2009 - 41 zo dňa 2. marca 2009 bol sťažovateľovi dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu...

Sťažovateľ podal v zmysle § 22 ods. 3 zákona o sudcoch a príseďiacich opravný prostriedok - návrh Súdnej rade... zo dňa 24. augusta 2009 na zrušenie rozhodnutia ministra spravodlivosti, v ktorom namietal protizákonnosť a protiústavnosť rozhodnutia ministra spravodlivosti, jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, neprimeranosť zásahu do výkonu funkcie sudcu a neúplnosť a zmätočnosť návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Súdna rada... na svojom 34. zasadnutí v rámci uznesenia č. 625 zo dňa 8. septembra 2009... konštatovala, že návrh sťažovateľa na zrušenie rozhodnutia ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu, nezískal dostatočný počet hlasov. Pričom o termíne prejednávania návrhu sťažovateľa informovala sťažovateľa na adresu Krajského súdu v Žiline, kde rovnako zasielala aj uznesenie súdnej rady, pričom práve v dôsledku rozhodnutia ministra spravodlivosti bol sťažovateľovi výrazne obmedzený prístup na tento súd/pracovisko... Sťažovateľ sa o uznesení Súdnej rady dozvedel až po jeho uverejnení na verejne prístupnej internetovej stránke - www.sudnarada.gov.sk.

Proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti v spojení s uznesením súdnej rady podal sťažovateľ žalobu na Krajský súd v Bratislave, ktorou sa domáhal preskúmania a následného zrušenia týchto rozhodnutí o dočasnom pozastavení funkcie sudcu...

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1 S 178/2009 - 131 zo dňa 23. septembra 2010 rozhodol tak, že konanie o žalobe zastavil. O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5 Sžo/245/2010 zo dňa 25. novembra 2010 tak, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave uznesením č. k. 1 S 178/2009 - 131 zo dňa 23. septembra 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom vyjadril právny názor, že v súlade s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 162/09 je potrebné považovať rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení funkcie sudcu za individuálny správny akt.

Krajský súd v Bratislave v ďalšom konaní uznesením č. k. 1 S 178/2009 - 96 zo dňa 31. marca 2011 konanie zastavil, keďže ide o žalobu vo veci, ktorá nemôže byť predmetom preskúmania podľa piatej časti OSP. O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5 Sžo/29/2011 zo dňa 24. novembra 2011 tak, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 178/2009 - 96 zo dňa 31. marca 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom poukázal na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžo/245/2010 zo dňa 25. novembra 2010 ako aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 403/09 zo dňa 16. decembra 2009, z ktorého vyplýva, že tak rozhodnutie ministra spravodlivosti ako aj uznesenie súdnej rady, sú rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré podliehajú prieskumu v správnom súdnictve.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1 S 178/2009 - 131 zo dňa 5. apríla 2012 napadnuté rozhodnutie ministra spravodlivosti v spojení s uznesením súdnej rady zrušil a vec vrátil súdnej rade na ďalšie konanie...

Rozsudkom krajského súdu bolo rozhodnutie ministra spravodlivosti a uznesenie súdnej rady zrušené z dôvodu ich nepreskúmateľnosti, keďže súdna rada nepredložila administratívny spis krajskému súdu (§ 250j ods. 3 OSP). Krajský súd podľa odôvodnenia svojho rozsudku zaslal súdnej rade výzvu na vyjadrenie k žalobe a na predloženie spisov, ktorá bola súdnej rade doručená dňa 24. novembra 2009. Keďže súdna rada spisy nepredložila, krajský súd rozhodol o zrušení jej rozhodnutia a rozhodnutia ministra spravodlivosti pre nepreskúmateľnosť.

Krajský súd pochybil, keď nevyužil dostupné procesné možnosti na zabezpečenie administratívneho spisu súdnej rady za účelom vecného prieskumu rozhodnutia ministra spravodlivosti v spojení s uznesením súdnej rady (§ 250d ods. 1 OSP).“

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje aj na to, že rozsudkom krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, „keďže upiera sťažovateľovi, aby bolo rozhodnutie ministra spravodlivosti a uznesenie súdnej rady meritórne preskúmané (z hľadiska ich zákonnosti)“, a tiež tvrdí, že bolo porušené jeho základné právo «- na bezprieťahovosť súdneho konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže postupom krajského súdu došlo v rámci dvojnásobného prieskumu nadriadeným súdom k opakovanému usmerneniu pre výklad práva v danej veci, že rozhodnutie ministra spravodlivosti ako aj

uznesenie súdnej rady, sú rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré podliehajú prieskumu v správnom súdnictve,

- práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu... a v tejto súvislosti aj porušenie čl. 46 ods. 3 ústavy, keďže znemožňuje sťažovateľovi uplatňovať si nároky spojené s majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom obdobím dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu, pretože (i) podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je jedným z predpokladov uplatnenia nároku „zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia pre jeho nezákonnosť“, pričom (ii) v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (III. ÚS 97/2010) pri zrušení správneho rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť „nedochádza ku konštatovaniu nezákonnosti správneho rozhodnutia, avšak zrušenie rozhodnutia pre nepreskúmateľnosť v žiadnom prípade neprezumuje ani zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia.“ Práve pre tento záver ústavného súdu je zrejmé, že s ohľadom na napádané rozhodnutie krajského súdu a súčasnú právnu úpravu, sťažovateľ nemá fakticky žiadnu možnosť meritórneho prieskumu správneho rozhodnutia ministra spravodlivosti, nezmeneného súdnu radou.

Z tohto dôvodu má Ústavný súd... právomoc konať o tejto ústavnej sťažnosti...

Základnému právu uvedenému v čl. 46 ods. 2 ústavy zodpovedá taký postup správneho súdu, v rámci ktorého dôjde k preskúmaniu napadnutého správneho rozhodnutia a preto zrušenie správneho rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť má byť len krajným riešením v prípade tak závažnej nespolupráce správneho orgánu, ktorú nemožno žiadnymi zákonne dostupnými prostriedkami odstrániť, aby mohlo dôjsť k meritórnemu preskúmaniu správneho rozhodnutia...

Z rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd nerozhodol o tom, či správny orgán porušil sťažovateľovo právo, ale zrušil rozhodnutie ministra spravodlivosti v spojení s uznesením súdnej rady pre ich nepreskúmateľnosť kvôli nepredloženiu administratívneho spisu. Kľúčovou okolnosťou je to, že v danom prípade krajský súd urobil iba jeden úkon k zabezpečeniu administratívneho spisu (výzva doručená žalovanému dňa 24. novembra 2009), hoci mal k dispozícii ďalšie alternatívy, ako pôsobiť na žalovaného, aby predložil administratívny spis. Právna úprava účinná od 1. januára 2012 umožňovala opakované ukladanie pokút žalovanému za nesplnenie povinnosti predložiť administratívny spis (§ 250d ods. 1 OSP). Aj pred 1. januárom 2012 nič nebránilo krajskému súdu, aby opätovne vyzval súdnu radu k predloženiu administratívneho spisu, k čomu však zo strany krajského

súdu nedošlo a počas celého súdneho konania (od podania žaloby dňa 11. novembra 2009 do konečného rozhodnutia - rozsudku krajského súdu zo dňa 5. apríla 2012) adresoval žalovanej súdnej rade iba jednu výzvu...

Napriek zrušeniu dočasného pozastavenia funkcie sudcu ohľadom sťažovateľa ministerkou spravodlivosti dňa 29. júna 2010 (ministerka spravodlivosti zrušila dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu, ale nebolo zrušené „rozhodnutie“ o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu z 2. marca 2009 ako celok), sťažovateľ v konaní pred krajským súdom zrejým a jednoznačným spôsobom vyjadril podaním zo dňa 3. apríla 2012 vôľu, aby sa vo veci pokračovalo, keďže rozhodnutie ministra spravodlivosti z 2. marca 2009 vyvoláva účinky (zníženie funkčného platu žalobcu, nevyplatenie ďalších plátov, nezapočítame doby dočasného prerušenia do doby výkonu funkcie sudcu) a teda sťažovateľ mal eminentný záujem na vecnom preskúmaní rozhodnutia ministra spravodlivosti v spojení s uznesením súdnej rady z hľadiska ich zákonnosti...

V zmysle zákonnej úpravy (§ 6 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z. z.) a súvisiacej judikatúry (III. ÚS 97/2010) bolo rozsudkom krajského súdu sťažovateľovi zamedzené uplatňovať si nárok na náhradu škody vzniknutý dočasným pozastavením funkcie sudcu.

Paradoxom tejto situácie je to, že jej príčinou je konanie žalovaného - súdnej rady. Inými slovami povedané, súdna rada porušením svojej právnej povinnosti predložiť administratívny spis, vyhla sa meritórnemu posúdeniu zákonnosti svojho rozhodnutia a tým aj prípadnej povinnosti nahradiť škodu (v situácii nezákonnosti uznesenia súdnej rady). Krajský súd podporil túto situáciu, keď vyvinul iba minimum úsilia (v danej situácii už menej vykonať nemohol, ako raz požiadať súdnu radu o predloženie administratívneho spisu) na vytvorenie predpokladov pre meritórny prieskum sťažovateľom napadaných rozhodnutí...

Ďalej skutočnosť, že krajský súd sa opakovane zaoberal právnou otázkou možnosti súdneho prieskumu napadaných rozhodnutí, či už ministra spravodlivosti alebo súdnej rady napriek tomu, že odvolací súd už zaujal v predmetnom konaní jasný právny názor, ktorý mal krajský súd rešpektovať a v konaní sa ním účinne riadiť, znamená porušenia práva sťažovateľa na bezprietahovosť súdneho konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Krajský súd však opakovane rozhodol spôsobom, ktorý bol nekonformný s predchádzajúcim rozhodnutím najvyššieho súdu, čím spôsobil sťažovateľovi prietahy v konaní fakticky v trvaní opätovného rozhodovania Krajského súdu, následného opätovného prieskumu

odvolacím súdom a opätovného rozhodovania Krajského súdu, teda v období od 25. novembra 2010 do 5. apríla 2012...

Keďže s účinnosťou od 1. mája 2011 na základe zákona č. 33/2011 Z. z. len disciplinárny senát je príslušným orgánom na pozastavenie výkonu funkcie sudcu, a preto aj faktický výsledok konania pred Krajským súdom nevytvára žiadny zákonný priestor, aby, či už súdna rada alebo minister sa meritórne mohli zaoberať danou vecou. Rovnako nie je vytvorený ani ten priestor, aby sa novo určený príslušný orgán - disciplinárny senát zaoberal spätne prieskumom zákonnosti rozhodnutia ministra alebo súdnej rady, keďže takéto oprávnenie mu z novej právnej úpravy nevyplýva.

Postupom krajského súdu a jeho rozsudkom došlo k zmareniu práva sťažovateľa vlastniť majetok z titulu nárokov na náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy alebo majetkovej škody na základe nezákonného rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu u sťažovateľa.»

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vydal takýto nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 178/2009 - 131 zo dňa 5. apríla 2012 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na bezprietahovosť súdneho konania vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 178/2009 -131 zo dňa 5. apríla 2012 porušené bolo.

3. Základné právo sťažovateľa na vlastnícke právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a z čl. 1 Dodatkového protokolu... v spojení s článkom 46 ods. 3 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 178/2009 - 131 zo dňa 5. apríla 2012 porušené bolo.

4. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 178/2009 - 131 zo dňa 5. apríla 2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť primerané finančné zadosťučinenie za spôsobenú ujmu na porušených právach (výšku ujmy ponecháva sťažovateľ na úvahe ústavného súdu) do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne.

6. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám

zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“; III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

1. V okolnostiach prípadu sťažovateľ predovšetkým namieta, že krajský súd ako prvostupňový súd porušil jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu v spojení s čl. 46 ods. 3 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie týchto práv okrem iného malo spočívať v tom, že *„postupom krajského súdu a jeho rozsudkom došlo k zmareniu práva sťažovateľa vlastníť majetok z titulu nárokov na náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy alebo majetkovej škody na základe nezákonného rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu u sťažovateľa“*, a tiež v tom, že *„zrušenie rozhodnutia ministra spravodlivosti a uznesenia súdnej rady krajským súdom pre nepreskúmateľnosť, bez využitia dostupných procesných oprávnení krajského súdu voči žalovanej súdnej rade, treba považovať za odopretie práva sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy“*.

Ústavný súd z namietaného rozhodnutia krajského súdu ako prvostupňového súdu zistil, že krajský súd zrušil pre nepreskúmateľnosť podľa § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) napadnuté rozhodnutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) sp. zn. 24461/2009 z 2. marca 2009 v spojení s rozhodnutím Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) č. 625 z 8. septembra 2009, ktorými rozhodli o dočasnom pozastavení výkonu sudcu krajského súdu a súčasne priznal sťažovateľovi trovy konania. To bez akýchkoľvek pochybností znamená, že napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v prospech sťažovateľa, a hoci on má na vec iný právny názor, v danom prípade ústavný súd

nevzhladol žiadny relevantný dôvod na to, aby jeho sťažnosť mohol prípadne prijať na ďalšie konanie.

Krajský súd totiž v žiadnom prípade neodmietol sťažovateľovi poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej tak, že zrušil namietané rozhodnutia ministra spravodlivosti a súdnej rady pre nepreskúmateľnosť (toto rozhodnutie mu umožňuje aj procesný kódex v § 250j ods. 3 OSP).

Ústavný súd preto nevidí v tvrdeniach sťažovateľa žiadnu takú podstatnú okolnosť alebo dôvod, ktorá by mala byť v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) alebo čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v spojení s čl. 46 ods. 3 ústavy, hoci postup krajského súdu pred vydaním rozsudku nebol celkom optimálny a krajský súd nevyužil ani všetky svoje oprávnenia vyplývajúce mu z procesného kódexu proti orgánu verejnej správy na predloženie administratívneho spisu. Ústavný súd však v tejto etape konania nemôže vstupovať do právomocí všeobecných súdov (a ani orgánov verejnej správy, ktorým ako žalovaným bola vec vrátená na ďalšie konanie), ak navyše krajský súd a tiež predtým Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol zatiaľ v tejto veci v prospech sťažovateľa a konanie stále pokračuje.

V budúcnosti tiež nie je a priori vylúčená možnosť sťažovateľa domáhať sa iných nárokov (mzdových, resp. prípadnej náhrady škody) v konaní pred všeobecnými súdmi, ak všeobecné súdy napokon rozhodnú s konečnou platnosťou v jeho prospech, ak v jeho veci nedôjde k náprave už zo strany orgánov verejnej správy po zrušení ich rozhodnutí krajským súdom.

Takisto podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutie krajského súdu, ktoré malo mať údajne dopad na základné práva sťažovateľa, nemôže byť vylúčené z prieskumnej právomoci všeobecného súdu (v zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy), v tomto prípade najvyššieho súdu ako nadriadeného súdu realizovanej v rámci inštitútu správneho súdnictva. Na tento záver nemá vplyv ani skutočnosť, že rozsudok krajského súdu nemožno napadnúť odvolaním, resp. iným opravným prostriedkom.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

2. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že v konaní pred krajským súdom došlo aj k zbytočným priet'ahom, a tým došlo aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré sťažovateľ však bližšie uvádza len v odôvodnení sťažnosti, ústavný súd najprv konštatuje, že táto časť sťažnosti nekorešponduje s petitom sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Jeho požiadavka nie je totiž riadne premietnutá v petite sťažnosti (tu, ale aj v iných častiach sťažnosti sťažovateľ uvádza, že bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, hoci z obsahu sťažnosti sa dá vyvodit', že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát. Rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa mohol v tejto časti odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Okrem toho je však jeho sťažnosť navyše v tejto časti aj neprípustná.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré

mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež vyžaduje, aby preukázal využitie právneho prostriedku ochrany, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“), t. j. podanie sťažnosti predsedovi príslušného všeobecného súdu.

Ústavný súd v rámci svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05, IV. ÚS 74/05) zdôrazňuje, že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na priet'ahy v konaní predsedovi dotknutého všeobecného súdu podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorej predmetom je namietanie porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, koná v zásade iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že účinne využil označený právny prostriedok ochrany svojich základných práv podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených listín však nevyplýva, že by sťažovateľ podal osobne alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu v súvislosti s namietanými zbytočnými priet'ahmi v predmetnom konaní sťažnosť podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. ustanovení zákona o súdoch predsedovi krajského súdu. Sťažovateľ sa o tom v sťažnosti ani nezmieňuje a ku svojmu podaniu nepripojil kópiu sťažnosti adresovanej predsedovi krajského súdu.

Nepreukázanie podania sťažnosti predsedovi krajského súdu potom viedlo ústavný súd k záveru, že v danej veci neboli sťažovateľom využité všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých

použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, čo v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odôvodňuje odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre jej neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2012